

Kui Sa olled minnuga
Jesand, ja ma Sinnuga.

Jesand, wötta tiwa alla
Sionit so foggudust.
Omma Waimo wälja walla,
Anna rahho siggidust.
Louame siis surma jöele,
Mötle siis fa meie peäle!
Sada armo rigist meid
Senna, tüs So auu riit.

Wennad, õed olge röömsad,
Eilne Jummal ellab weel.
Temma saatmissed on armiad,
Kui meil agga usslisik meel.
Laulge lites Temma nimme,
Se teeb keikis paikus imme.
Sündko Temma tahtnimme,
Sega rahkul olleme.

Armijad Gesti wennad!

Minnewa aasta on mõda läinud, ja keik sedda
rõmo ja kuriwästust mõda lvinud, mis meie temma
sees maitsesime. Mitto neist, kes aasta hakkatußses
weel tertived ja tuggelvad ollid, on mulla alla

läinud omma viimist wässimust jest ello see käi-
missest ätrapuhkama. Mitto on, kes ennast fog-
guniste ei tahha lasta remüstada, sellepärast,
et se, kedda ta hing armastas, on surma läbbi
temmost labbutud; se on talle nago olleks ta
ihho liikmetest üks mahha raiutud, ja se haav
wallutab wäggä fibbedaste ja ei tahha foggut-
niste järrele anda. Nenda se enne ista olli, nenda
se praego on, ja nenda fa se jäeb: inimessed
sündivad ja surrevad. Lühhidelt on need kaks
sama: (sündimiske ja surrevinne) keine teise
järel suust wälja ööltud, ja ei sa eggia förd
selle peäle mötteltudgi, et sündimisse ja surma
wahhel, keik se lühikenne ja pitk ello aeg on.
K ei römo laulud, oisfamised ja löbbusad pöivad,
söbris ja armastus; agga fa keik mitto laulud,
silma weepisarad, mutter meel, riidlemised, wihs-
hastanised, kaddedus, kawivalus ja keik muud
misugused lugud, mis sündimisse ja surrevisse
wahhet häddorrus reisiniisseks mitab. Se on
kegil ni teätav ja tuttarv assi, eggia polle inul-
torvis selle ülle jutlusse otja üles wötta, mis
mimo suggusel hammugi ülle rinna tö on.